

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

Sántán, lovatlan

*Szálltam vagy jártam csillagaidat,
mindig földem dobogtam,
nem bírja szívem, ledob, megyek hát
sántán, lovatlan.*

*Akartam, Uram, ne érkezzek én
havas fővel és hóban,
hittem, ziháló énekemben is
táltos csikó van.*

Könnyem ontani

*Mégis arcomat lerontani,
mégis erős hallgatásomban
kőszájammal felordítani,
követ morzsáló sírásomban
mégis, mégis könnyem ontani
miért kell, Istenem?*

*Első szavam óta magányban,
 eget leső népem szívében,
cseppköves telében, nyarában,
rég elmeszesedett reményben,
élnem mégis könnyem havában
miért kell, Istenem?*

Hogy roppant griffek

Zeng-bong a reggel, Magyarország katlan,
ím koldusotokká tettetek,
és fölöttem az ég s a föld alattam
néktek is már fűthetetlenek.

Nem volt bánatom soha medveének,
telemet át most sem alhatom,
már hajléktalanok testével félek –
jaj lesz-e vajon még tavaszom?

Titkomat elétek hiába tárom,
országom romján, hogy krisztusi ágon
holt városban rakok szent tanyát,

hogy roppant griffek, Berzsenyi és Arany
szárnya tükrében látom telem s nyaram,
kelták követ, szkíták aranyát.

Megmozdítász

Mégis, ahogy szellő
csillagot ha rezzent s levelet,
meleg csönded eljő,
szívem, hűvös membrán, megremeg.

Álló időm s utam
megint évszak, bánat s angyalok,
megmozdítász, Uram,
amint kővé válnék, nem hagyod.